

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku M. L.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych  
o wysokość emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 lutego 2018 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 grudnia 2015 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z 10 grudnia 2015 r. oddalił apelację ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 25 września 2014 r. oddalającego odwołanie ubezpieczonej do decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 5 lutego 2014 r. Organ rentowy zaskarżoną decyzją przyznał ubezpieczonej emeryturę na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 grudnia 2013 r. Organ rentowy wyliczył wysokość emerytury ubezpieczonej, przyjmując w wyliczeniach podstawę obliczenia emerytury pomniejszoną o kwotę stanowiącą sumę pobranych emerytur. Organ rentowy nie podjął wypłaty tak wyliczonego świadczenia z uwagi na to, że jego wysokość była niższa od emerytury dotychczas pobieranej przez ubezpieczoną. Ubezpieczona w odwołaniu kwestionowała wysokość przyznanego świadczenia, żądając zmiany decyzji przez ustalenie dla

niej prawa do emerytury bez pomniejszenia świadczenia o wypłacone już emerytury wcześniejsze.

Wyrok Sądu Apelacyjnego ubezpieczona zaskarżyła w całości. Jako wartość przedmiotu zaskarżenia pełnomocnik skarżącej pierwotnie wskazał kwotę 20.400 zł, wyjaśniając, że kwota ta została wyliczona jako dwunastokrotność różnicy świadczenia należnego miesięcznie w stosunku do świadczenia otrzymanego po zaokrągleniu do pełnych złotych. Na wezwanie Sądu pełnomocnik skarżącej wyjaśnił sposób wyliczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, jednocześnie ją korygując (pismo z 8 grudnia 2016 r.). Po ponownym przeliczeniu wartość przedmiotu zaskarżenia określił na kwotę 11.020 zł, wyjaśniając, że kwota ta stanowi dwunastokrotność różnicy świadczenia należnego miesięcznie 4.404,84 zł i świadczenia przyznanego decyzją o wyliczeniu renty z 31 sierpnia 2010 r. w kwocie 3.486,54 zł.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej odrzucenie, podnosząc, że wartość przedmiotu zaskarżenia wyliczona przez skarżącą jest zawyżona. Odwołując się do zasad ustalania wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących zmiany wysokości świadczenia powtarzającego się omówionych w uchwale Sądu Najwyższego z 18 października 2012 r., III UZP 3/12, organ rentowy wskazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w tej sprawie wynosi 8.887 zł. Wyjaśnił, że kwota emerytury wyliczonej na dzień 1 grudnia 2013 r. bez pomniejszenia o kwotę pobranych wcześniej emerytur wynosiłaby 4.404,84 zł, zaś wysokość przyznanych przez organ rentowych świadczeń w okresie grudzień 2013 - luty 2014 r. wynosiła 3.856,56 zł miesięcznie, po waloryzacji w marcu 2014 r. - 3.918,26 zł miesięcznie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie pierwsze k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Wyjątkowo, stosowanie do art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c., skarga kasacyjna w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu

zaskarżenia w sprawach o przyznanie i o wstrzymanie emerytury lub renty oraz o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

Przedmiotem sporu w tej sprawie nie jest przyznanie prawa do emerytury, ale wysokość świadczenia emerytalnego. Tym samym dopuszczalność skargi kasacyjnej zależy od wysokości wartości przedmiotu zaskarżenia i nie ma w tej sprawie zastosowania wyjątek przewidziany w art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie drugie k.p.c.

Zdaniem pełnomocnika skarżącej wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 11.020 zł i stanowi równowartość dwunastokrotności różnicy pomiędzy kwotą hipotetycznego miesięcznego świadczenia emerytalnego, wyliczonego bez pomniejszania podstawy obliczenia emerytury o wypłacone już emerytury wcześniejszej, a wysokością miesięcznego świadczenia przyznanego decyzją o wyliczeniu renty z 31 sierpnia 2010 r. Z kolei zdaniem organu rentowego wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł i stanowi różnicę pomiędzy kwotą hipotetycznej emerytury wyliczonej odpowiednio za okres 1 grudnia 2013 r. - luty 2013 r. (przed złożeniem odwołania) oraz za okres marzec 2013 r. - marzec 2014 r., a wysokością przyznanych przez organ rentowy świadczeń w okresie grudzień 2013 r. - luty 2014 r. - w odniesieniu do świadczeń zaległych, oraz za okres marzec 2013 - marzec 2014 r. - w odniesieniu do świadczeń przyszłych. W ocenie Sądu Najwyższego wartość przedmiotu zaskarżenia w tej sprawie jest niższa niż 10.000 zł. Trafne w tym zakresie jest stanowisko organu rentowego. Stanowisko to uwzględnia przedmiot sporu wyznaczony treścią zaskarżonej decyzji oraz wniesionego odwołania, a także przyjętą w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładnię przepisów postępowania cywilnego odnośnie sposobu wyliczenia wartości przedmiotu sporu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. uchwała SN z 18 października 2012 r., III UZP 3/12, OSNP 2013 nr 9-10, poz. 112).

Z tego powodu, wobec wyników postępowania sprawdzającego wartość przedmiotu zaskarżenia, na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 3 w zw. z art. 398<sup>2</sup> § 1 zdanie pierwsze k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

Jedynie na marginesie odnosząc się do zarzutów skarżącej odnośnie zasadności zaskarżonej decyzji, warto zwrócić uwagę na orzecznictwo rozstrzygające wątpliwości skarżącej dotyczące zakresu zastosowania art. 25b ust.

1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (zob. wyrok SN z 6 kwietnia 2016 r., II UK 78/15, OSNP 2017 nr 11, poz. 151, czy wyrok SN z 12 września 2017 r., II UK 381/16, LEX nr 2376896).

kc